

Cercul, de Hanna BOTA

pe drumul prăfos desculți alergând
struneam fiecare câte un cerc,
o roată mare
agil mânată
într-o hărmălaie voioasă

urma cercului în praf
urma pașilor desculți
ai copilăriei

și nu știu cum,
cercul fratelui meu avea parcă mintea lui
era mereu mai deștept
sărea peste bulgări,
peste pietre și smocuri de iarbă
ocolea obstacole fără să cadă
mereu ajungând să treacă prin poartă
ori roata mea se răzvrătea nesupusă
se abătea din drum, lovea alte cercuri
și cădea mai mereu
uneori prinzându-mă pe mine în mijloc
prin gaura ei
Și-atunci parcă creștea,
se făcea mare de tot,
cuprindea strada, orașul,
se lățea cât țara noastră de largă,
mi-era teamă să nu treacă granița, că
pașaport nu aveam pe vremea aceea

cum se poate mâna un cerc
fără să cadă?, mă-ntrebam.

exista un secret:
trupul meu firav,
mâna
și roata
trebuiam să devină un întreg
o monadă
echilibrând în aliniere
rostogolirea, pasul, mișcarea.

spre sfârșitul verii
cercul a scăpat:
s-a tot dus fără mine
învățase rostogolirea,
echilibrul perfect
părea mânat de aceeași unire:
cerc-mână-trup de fată în alergare
furase ceva din mine
poate chiar întreagă
roata mă luase cu ea